

Landstingets Rigeberettigelse ogsaa i finansielle Sager — om Rigeberettigelse er der i de nuværende Forhold for øvrigt slet ikke Tale — eller at have faaet Folketinget til at erkende en Fortolkning af Grundloven, hvorefter Ministerspørgsmaalet er dødt, og at et Ministerium, der blot har Kongens Tillid, kan i saakaldte konstitutionelle Lande regere, hvorledes det vil, og hvor længe det vil — selv om Ministeriet kan sige eller mene dette, saa forekommer det mig dog, at det er overordentlig kortsynet, naar de Herrer tro, at fordi Folkets Repræsentanter i et Par Valgperioder kunne etablere saa stridige Grundlæggninger, naar der skal være Tale om konstitutionel Politik, om konstitutionel Forsætning, det da skulde være dem en Garanti for, at Folketinget forblev i samme Vildfarelse, at altsaa en saadan Svigten Kald da skulde være dette Ministerium eller Reaktionen her til Lands nogen som helst Garanti for, at det skulde være endogsaa den nuværende Slægts Mening og Anskuelse, at der kan regeres paa det i en kort Fremtid, endfjeldige da, at det skulde være den følgende Slægts. Seg tager Tiden favnvis, jeg hafter ikke, naar blot vi udholdende staa paa det rette. Seg tror, at det vil gaa saadan, at jo blodere, jo mere eftergivende man er her i enkelte Perioder, jo mere man kan fortunle Folkets Begreber og slappe den nuværende Slægts Følelse for den Stilling, der er budt Folket under denne Regering, jo mere dette lykkes for en Tid, ved at tale om Sukker og Ol og alt saadant Stads, desto sikrere vil Omflaget komme. Der kommer en Dag efter denne, og der kommer Sønnen efter deres Fædre, som ville tage anderledes fat, jo slappere vi have skillet os her. Derfor siger jeg, det er kortsynet af Regeringen at bygge paa den Beredvillighed til Assistance, som den særlig i denne Samling har fundet. Byg ikke paa Folketinget! Det er et vekslende Ting. Og selv om man for en Tid kan føre Folk ind paa den Forenemelse, den Lærdom, at man kan ende denne Sag ved et Forlig mellem Uret og Ret, mellem Provvisorisme og Grundlov, saa siger jeg: Den, der bygger derpaa, bygger paa Sand. Der kommer en Tid efter denne. For denne Betragtning kan Regeringen ikke være fremmed, og derfor er det naturligt, at den vil — „Forlig“. Nu siger jeg altsaa: De nuværende Underhandlinger og deres Maal, disse hemmelige Underhandlinger — hemmelige med Hensyn til deres Indhold, thi ellers kan man ikke holde dem skjulte, da man jo daglig ser denne Bataillon vandre op og ned ad Trapperne — disse Underhandlinger, deres Omfang og Djemed kender jeg ikke det

mindste til; men efter de Betragtninger, jeg nu fremstatter, baade om den Stilling, hvori Ministeriet har sat Hans Majestæt, og om den tvivlsomme Varighed af Folketingets fortsatte Eftergivenhed, er det saare naturligt, at Ministeriet kan ønske at komme tilbage igen fra de ulovlige Veje ind paa Lovens Grund under Tingets Anerkendelse. Men har Underhandlerne paa den anden Side samme Mening? I saa Fald kunde jeg tænke mig, at dette Forslag blev Finanslov. Der kunde tænkes en Afstale mellem Flertallet om, at hvad Ministeriet i øvrigt brugte ud over en saadan Finanslov, f. Eks. i Form af forventet Tillægsbevilling, kunde det vente Tilgivelse for eller direkte Anerkendelse af enten gennem Tillægsbevillingsloven eller gennem Statsregnskabet, og jeg vil nok sige, at selv Søfortet og Bevillingerne dertil kunne jo ingenlunde vært udelukkede fra at komme ind under en saadan Afstale. Naar jeg derfor staar fuldstændig uden Forstaaelse af hele denne Bevægelse, og hverten veed dens Rækkevidde eller dens Djemed, saa vil jeg have Lov til her at give en Afstemning, der betegner, at jeg ikke vil give dette Ministerium en Finanslov, ikke vil være med til at sætte det paa Lovens Grund. Seg kunde stemme for Finanslovsforslaget efter dets nuværende Indhold, fordi Ministeriet ikke kan bruge det alene; men da jeg, efter hvad der foreligger i denne Samling tidligere og navnlig i disse Dage, ikke kan være sikker paa, at denne Lov ikke bliver Finanslov med hemmelig aftalte Tillæg, uden at disse komme til Forhandling her, maa jeg sige Nej; jeg og de, der mene som jeg, ere kun et lille Mindretal. Vi vide, at vi blive overstemte, men Nejet til dette Forslag betyder ikke, at jeg ikke, som Forslaget foreligger, kunde gaa med til en Forhandling gennem alle Stadier, men kun en Protest imod det Vildrede, den Uklarhed i Situationen, som for Tiden hersker, med Hensyn til Djemedet og Hensigten, med disse hemmelige Underhandlinger, og Mistilliden til Lederne af disse Udenoms historier netop paa Grund af deres lystly Karakter. Var det noget godt, de havde for, hvorfor da ikke søge det fremmet paa sædvanlig forretningsordensmæssig og grundlovs mæssig Vis gennem Forhandling her? Hvorfor have de maattet bruge i meget stor Udstrækning andre Remedier? De Herrer se altsaa, at hvis Situationen ikke var saaledes, vilde vi stemme i Forening over Indholdet og vente det igen og maaste kunne naa Overenskomst ved eneste Behandling, saafremt Landstinget i Fællesudvalget høje sig i en Erkendelse af, at nu var endelig